

Corpus Juris Canonici

Gregor <XIII., Papst>

M. DC. LXI. Coloniae Munatianaë, 1661

Tredecima causa. Tertia post decimam decimas & funera tractat. Duæ
quæstiones tredecimæ causæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62953](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62953)

Episcopatum, aut certe in Episcopatu hereditaria successione acquiritur, secundum auctoritatem canonicam quicquid vult, faciat, & cui vult, eas conferat. Postquam autem Episcopus factus est, quacunq[ue] res de facultatibus ecclesie, aut suo, aut alterius nomine, qualibet conditione comparaverit, decrevimus, ut non in propinquorum suorum, sed in ecclesie, cui preest, iura deviant.

De rebus vero ecclesiasticis testari licet Episcopo, si tantumdem de propriis testatur.

C. V. § Quando possunt esse rata, qua de ecclesia proprietate testamento legantur.

Unde in Agathensi a concilio, c. 1. statutum est. Si b Episcopus condito testamento aliquid de ecclesiastica proprietate legaverit, aliter non valet, nisi tantumdem de iuris proprii facultate suppleverit.

2 pars. Sed si Episcopus, vel quilibet ex gradu ecclesiastico in statu defunctus fuerit, nec aliquis invente fuerit, qui iure cognationis succedat, ecclesia sua ei succedat in integrum: nec licebit alii cuiuslibet ex rebus eius presumere.

C. VI. § Episcopo intestato ecclesia succedat in integrum.

Unde in Tarraconensi concilio, c. 12. statutum est.

Scubi defunctus fuerit Episcopus intestatus, post defunctionem eius i ad Presbyteris & Diaconis de rebus ipsius inventarum fideliter conferantur, a minimo usq[ue] ad maximum, id est, de utrensibus, vel de omni suppellectile: ita tamen, ut si quis exinde vel praesumpserit aliquid, vel occulte fecerit, tulle sit convictus, secundum furri tenorem reddat in universa.

1 § Defuncti dionem eius. Antea legabatur, hanc definitionem. Emendatum est ex varii concistorum editionibus, & sicut in ecclesiis Vaticanis, quemadmodum in multis alia. In codice autem Lauchsi regio legitur, post depositionem eius.

C. VII. § De eodem. Item ex concilio Triburiensi.

Quicunque ex gradu ecclesiastico sine testamento, & sine cognatione decesserit, hereditas eius ad ecclesiam, ubi defervit, devolvatur. Similiter de sanctorum libris.

§ Barchardus etiam, & Ivo citant capitulum hoc ex concilio Triburiensi, cui presertim Arnulphus. Sed in eo, quod excipit, non habetur. Similiter legitur apud Iulianum in ecclesiis novella 191. cap. 11.

CAUSA XIII.

Decessarius cuiusdam baptismali ecclesia, cladibus bellorum pressis, hostili metu compulsi, domicilia sua transfulerunt in aliam diocesim: praedia tamen antiqua non deserunt colere: caperunt persolvere decimas illi ecclesie, in cuius diocesim transfuerunt: & apud eam sibi elegerunt sepulchra. Transactis quinquaginta annis, clericis, quibus quondam persolverant decimas, caperunt movere questionem in eos, qui ab ista accipiunt a primitias, & decimas: veniunt ad causam.

1 Modo primum queritur, si illi quorum domicilia sunt in diocesibus baptismali ecclesia, debeant persolvere decimas illi ecclesie, & celebrare suas exequias apud eam ecclesiam, in qua quondam hoc steterant a parentibus eorum.

2 Secundo, an praescriptione temporis, sine persolentibus decimas, & fuerant tollantur.

a Et in Epauensis, cap. 47. b Barchard. lib. 1. cap. 212. Ivo par. 3. cap. 26. c Barch. lib. 1. cap. 207. Ivo par. 6. c. 282. d ad accipiant.

QVÆSTIO I.

Quid prius ecclesia habeat omnia iure perpetuo, sicut illi res huiusmodi, probare contentum. Contentum est, quicquid baptismali ecclesia habere debet, legitime assignatum: sicut & parochialis ecclesia habere debet sibi distributas.

C. I. § Singuli sacerdotes proprias debent habere ecclesias.

Unde Dionysius Papa Severus Episcopo, epistola secunda.

Eccllesias a singulis singulis Presbyteris debent parochias, & cometeria eis divisim: & ea que ius proprium habere statumur: ita videlicet nullus alterius parochie terminos, aut ius intrudat: unusquisque suis terminis contentus, & callentiam, & plebem sibi commissa custodiat, unum bunal aeterni iudicis ex omnibus sibi commissis nem reddat: & non iudicium, sed gloriam profanis bus accipiat.

In diocesibus autem designata quacunq[ue] praedia velantur, tu decimationem baptismali ecclesia assignatus debet fieri: ergo praedia haec intra terminos nostrae diocesis contentos, & decimationem nobis legitime assignata, nisi a baptisato fuerint.

2 pars. Huic ita respondetur. Decima b a Deo sibi per Moysen, ut persolverentur a populo filii Levi perstris, in quo deserviebant ei in tabernaculo. Non accipitur Levi decimas, nisi ab eis, pro quibus offeruntur primitias. Quia ergo nos servimus Domino in tabernaculo, offeruntur primitias, & sacrificia, & ipsi debent nobis persolvere decimas. Item, cum decimas darentur filii Levi, offeruntur persolvebantur, ut contempso Levita, qui sibi eligeret, cui vollet decimas dare. Nam dicitur c. 12. qui te comoratur & intra muros nostros habitat, comedet ex singulis tribubus civitatis ad habitandum, accipiet quoque tribus illis persolveret decimas, qui sicut erat Moyses praecipit filio Israel (sicut legitur d. in Deuteronomio loco quem elegerit Dominus Deus vester, ut sit maneris, & omnia, qua praecipio conferetis, holocausta, & hostias, & primitias manuum vestrarum, & quicquid praecipimus vobis Domino, quo vocastis Domino, sui epulati sumus Domino Deo vestro, vos, & filii, & silve vestra, famulae vestrae, & Levita, qui in urbibus vestris comoratur. Nonne aliam partem, atque possessionem inter vos, & ipsi, & manum frumenti, vini, & olei tui, primitias offeretis, & comedet, & omnia, qua roverit, & sponte offeret primitias manuum tuarum coram Domino Deo tuo, quem elegerit Dominus Deus tuus, tu, & filii tui, & servus & famula, atque Levita, qui morant in urbibus vestris intra muros urbis istorum servemus, & ei habitent: si sumus, rite ab eis decimas accipimus. Item ad Praedicti (Producenti sementem) primitias, & heribem servemus, & viginti annis, id est, hominibus contentibus eam, & ventibus ipsi. Item Apostolus g. [Communione] ceteris, cum verbo, et qui se accipit, in omnibus bonis Corinth. h. autem probat specialiter sibi debere primitias ministravit, dicens. [Si nos vestris primitias ministravit, magna est, si nos carnalia vestra metamus.] Item d. [Cuius] a Polyarp. lib. 2. tit. 31. Barch. lib. 3. c. 47. Ivo par. 1. c. 73. Pann. lib. 1. c. 42. b Numer. 18. c Deuter. 12. d Deuter. 12. e Psal. 103. f aliam. g Galat. 6. h ibidem.

...quis participat, quare non patitur mori? Item, [Quis plantat vineam, & de fructu eius non edit?] Nos plantarimus vineam, & vos vultis fructum eius comedere? Item, preceptum a Domino per Moysem ut non mitteret, solum in alienum messim. Hæc mensura est, et vos vultis saltem in eam mittere? Item, b [Non abigatis in boves triturantes] Nos sumus boves triturantes: nos vultis abigere et nocere, & de nostra triturata vitium vobis queritis? Item, apostolus, c [Qui aliarum seruitus, de aliaro vivat]. Sed magis de eis, cui non seruitur? Item, [Qui in sacris operatur, cum fructus participat]. Sed non quid cum vobis non speratur? Nos servimus aliaro: vos ei participare vultis: nos vero vacamus & inane demittere queritis? Item, apostolus, d [Labor autem agricolarum oportet primum accipere de fructibus suis] nos autem curramus queritis? Nos sumus agricolæ laborantes: vos primum vultis percipere de fructibus nostris? imò non primum: quia nec aliter nos relinquere vultis. A prioribus enim incipientibus, sicut, & rem usurpare contentiam. Item, e [Qui vultis stipendium suum inquam? quis percipit gregem, & de lacte eius non edit?] Nos nihilimus: & vos stipendia nostra mittite vobis queritis? Nos gregem pasimus: & vos lacum, & lanam accipere vultis. Sapere est, de alieno labere vilium querere, si scire est, quod non possit. g 1. Item, dominus dixit g de iherusalem [In quoniam, domus intraveritis, in eadem montes, ceteros & litentes, qui apud illos sunt]. Item, dominus non potest pariter dicere, per dicit dominus. Nos dominum habere inquit, sicut, & ei pacem obsequium: vos autem quasi inquit, nisi pacem faciamus? Videte, ne in vos veniant illi. Vide, h quid faciat vobis, & civis alienus. i Item, prophetas, l [Nonne plantavit, & dabo tympanum]. Ipsi a vobis sumant fructum, & vos ab eis queritis tympanum? Item, leo queritis. [De h decem non tantum vobis, sed etiam majoribus nostris vultis dabo, ut non sit plebis autem, ubi sacrificia impetrata dabo, debere dabo]. k Quibus autem plebibus debentur illi, a quibus huiusmodi accipimus, an aliis? Nos eos baptizantes in nomine christi, qui sic pro vobis interpretantur. Quia ergo nos riganus populum hanc, imbrei dicitur in ministrantes, quia colimus vultu suum, l vel parvum nobis cum fructificat, m & quibus huiusmodi non vultis, in his inferre acetate: ne n si pergitis dicitis, qua vultis, audiat, qua non vultis.

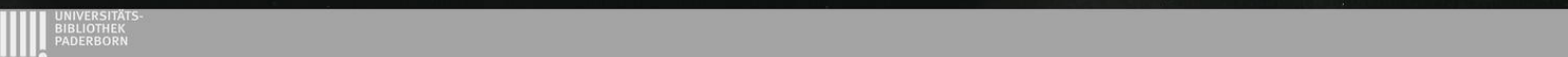
a Douer. 1. b Dou. 2. c 1. Cor. 9. sed paulo aliter. d 2. Tim. 2. e 1. Cor. 9. f Terentius. g Luc. 10. h 1. Tim. 1. i Psal. 10. k 16. q. 1. de decimis. l al. saltem patimus. m 16. q. 2. Martin. n Terentius. o Terentius.

...bus, qua a vobis accipiunt, queritis dissonant, proventus fructus decimarum & primitiarum nobis relinquere. g Item, preceptum Dominus discipulis suis, ut comedentes & biberent ea, quæ apud satiores suos erant, sed non iungam, & dominus de domibus suis epicerent, & rebas suis spoliarent. Non facile invenitis, quos tales hospites libenter suscipiam. Aliis in peris, ignis in provolans datur. [Qui a serpente in sinu suo vitris, percutitur]. Talis invenit vobis hospites, quales vobis esse vultis. Non sufficit vobis alere & bibere que in domo vestra sunt, dum quotidianos fructus oblationem percipitis, ex quibus vultum & vestitum habetis: quibus cum apostolo b debetur esse contenti: sed non vultis, quia munitur eius non est: sed potius nos de domo vestra expellere, & rebas vestras nos penitus exspoliare contentitis, dum nec etiam eorum decimationes nobis relinquere vultis. Ut autem ut vestre saltem omnia coligamus, capella, qua pro vobis indolis sunt, sive de laborante agricolo, sive de eo qui sui stipendium non accipit, ad hunc articulum deservimus, ne fructum vestri operis, quem adde recipere contentitis, in oblationibus, & quotidianis obsequiis istorum recipiatis: decimationes vero etiam, quæ nobis debentur, in illis nobis relinquere: ne dum queritis usurpare, quod nostrum non est, iustis animaveritis etiam illud eggerimus amittere, quod vobis aliquo modo videbatur competere. Quid autem hæc decimationes nullo iure vobis debeantur, facile probamus. Dicitur enim in quadam concilio. [Si c quis laicus, vel clericus, si fructum unius, sexue persona proprietatis sue laici, &c.] sicut in eodem concilio in causa monachorum notata invenitur. Si ergo laicus, vel clericus, vel qualibet persona loca sui proprietatis vendens, aut alienans, proventum decimarum ab ecclesia, cui legitime assignatus est, nullo modo potest absterrere, nec illi de decemsi ad decemsum transferentes, decimas suorum prædiorum, qua intra terminum nostre parochie continentur, nobis auferre possunt. Quantum enim ad nos pertinet decimarum attinet, idem est possessorem de decemsi ad decemsum transire, quod possessionem de decemsi ad decemsum transferre.

Q U Æ S T I O I I.

ps **A** D hæc decimationes istas, & si iure vobis debentur, ut asseritis, tamen ritumalis oblectio vobis silentium imponit. Omnis enim possessio ritumalis prescriptio tollitur, vel quædam generaria [sive possessiones religiosarum domorum] vel centenaria, sicut prædica sacra Romana ecclesia. C. I. ¶ Quæritur autem ab Episcopis possidentur, iure ab eis vindicantur. Unde Gelasius Papa ad Episcopos Sicilia, epist. 2. c. 2. **A** culatates ut ecclesie, nec non & dioceses, si que ab aliquibus possidentur Episcopis, iure sibi vindicant, quod ritumalis lex conclusit: quia & filiorum nostrorum Principum ita emanavit auctoritas, ut ultra xxx. annos nulli liceat pro eo appellare, quod legum tempus excludit. At illi contra. Cujus auctoritate nobis silentium imponitur, eisdem auctoritate vestra ora claudimus. At enim idem Gelasius. [Nulla presumptione statum parochiarum, &c.] Si ergo temporalis oblectio decemsi semel constitutum de vellere non potest, patet, quod nec vobis patrociniabitur, ut statum parochie nostre mutantes, decimationes nobis quondam legitime assignatas, vindicabilis usque ratione vobis vindicetur. ¶ Quomodo autem distinguenda sunt hæc auctoritates, in causa monachorum invenitur.

a Extr. de ludo. c. est. citatur hoc tanquam vulgare proverbium, Sorsio in gremio. b 1. Tim. 6. c 16. q. 1. si quis laicius. d 16. q. 3. e. 2. 3. ludo etiam. An. 1. s. c. 19. Burch. 1. 3. cap. 1. 4. Pam. l. 2. c. 6. 16. q. 3. licet in regulis. 16. q. 4. X

nymus a scriptis, conjugatis in uno sepulchro videntur esse ponendi.

C. II. q. In sepulchro parentum suorum filis suis collocandi. Bron b dicitur esse civitas quatuor i virorum quia in ea sepulsi sunt tres Patriarche in spelunca duplici cum rebus uxoris suis, id est, Abraham & Sara Isaac & Rebecca, Iacob & Lia. prater ipsam Adam & Evam uxorem suam. Tobias e dicit ad filium suum. Cum acciperit Deus animam meam, corpus meum sepelies, & honorem habebis matri tuæ omnibus diebus vite eius: & cum ipsa compleverit tempus suum, sepelias eam iuxta me in uno sepulchro. Videmus Quos d conjugatis unum conjugium, conjugat sepulchrum: quia una caro est; & quos Deus conjunxit, homo non sepat.

I Quatuor Sic emendation est, cum antea legeretur, trium. Sic enim legitur apud B. Hieronymum in questionibus hebraicis in Genesim, de locis hebraicis, & in epistola Pauli. Ad dictio hebraica significat quatuor, & quatuor Patriarcha hinc nomen ratur, qui ibi sepulsi sunt: Abraham, Isaac, Iacob, & Adam cum uxoris suis.

C. III. Item Augustinus e. V Naquaque f. mulier sequatur virum suum, si ve g in vita, si ve in morte. Item Gregorius. Soror B. Benedicti sepulta est in sepulchro quod ipse sibi prapara verat: ut quorum mens una fuit semper in Domino; eor um quoque corpora sepulchra non sepat.

q In sepulchro varisq; caput hoc conjugatum est superiorem, nec ipsa pro se autem verba offeruntur. Item, Ioseph q mortuus in Ægypto, rogavit fratres suos, ut tem pore visitationis sue ossa sua scum descerent, & in sepulchro Pa trim suorum ea collocarent. Item, Distum h est Prophe ta, qui contra preceptum Domini comederat in Bethel. Non infe retur cadaver tuum in sepulchrum patrum tuorum. Item, De monumillis legitur in libro Regum Solus, & appositus est ad pa trem suo: hoc est, in sepulchro patrum suorum. Item, In novo Testamento B. Philippus legitur adfiscisse sibi sepulchrum, in quo i pte, & sicut eum querebant. Item, Beatus i Severus Ra venanum Archiepiscopus tumulus fieri iussit, in quo se, & uxorem, & filium collocavit. Hi omnibus exemplis colligitur, quod in sepulchris parentum corpora filiorum collocanda sunt. Quia ergo parentes ipsorum apud priores ecclesias sepulti sunt, & hi apud eas dem debent tumulari. Item, Adama, k ut asseritur, in civitate Arbec tumulatus est. Sed nunquid omnes filii eius sepulti sunt ibi? tanta multitudo humani generis tam brevi tempore non tam facile posset includi. Item, Abrahama l ibi sepultus est, sed nunquid Isaac, & Maria, & alii, qui de Gestione genui, ibi sepulti sunt? Item, Isaac ibi sepultus est: sed nunquid Esau, cum eo tumulatus est? Item, Iacob ibi collocatus est. Sed nunquid aliquis filiorum eius prater Ioseph ibi sepultus est? Rachel quæ, non in Ebron, sed iuxta Bethleem in membra hant. Exemplo igitur istorum inquit, quid liberum est filii sepeliri in sepulchris patrum suorum, & liberum est eis alibi pro locutione & temporum opportunitate corpori suo inscriptionem invenire. Non ergo hoc exemplis isti cogitur sepeliri in sepulchris pa trim suorum. Item, qua legibus definita sunt, mutare non licet. Quæ autem legibus expressa non sunt, arbitrium sequatur humana voluntatis. Ad legitur definitum est, quibus de

C. IV. q. Ultima voluntas defuncti ser vari debet. Unde B. Gregorius ait: Ultima a voluntas defuncti modis omnibus vari debet. Vltima a voluntas defuncti modis omnibus vari debet.

q Sententia huius capituli habetur lib. 3. epist. 9. in eodem referuntur, 16. q. admonere. Item, lib. 3. epist. 22. Nunc est, inquit, ut si impletum hoc fuerit, defuncti descriptio confervetur. Sic enim in manuscriptis: huius in scriptura depositio confervetur. 4 pars. Quod de liberis, & non de servo intelligitur. Servus enim testamenti paginam condere non potest. C. V. q. Servus testamentum facere non potest.

Unde Gelasius Papa scribit Honorio Episcopo: Ad nos fuisse perlatum, quod ampliatum volumus: quod non solum seruum condere esse ecclesia, sed eius rationibus a multis temporibus implicitam fuisse iam esset ingenus, donec ratioq; cauz daretur modis omnibus obnoxius haberetur: aut tementio litus fuerit condere paginam testamenti: cuam em cularium ecclesiastico iuri legibus non dubitarent oblati. Quapropter his prapsumtionibus, vice nostra, tan nitas contradicatur: nec fieri profus aliqua sum permissat. Ac si eadem quidquam humanitas fuerit tigeat, quia grandævus esse memoretur; mox dila tione substantiam prapstat humanitas, & mocius ejus duntaxat quibus patrimonium probatur de dicitur, sub fidei descriptione contadi, donec temporibus, quibus hoc patrimonium gubem gnoscitur, partes Dominicæ reddere cogantur. s pars. Quia ergo secundum Gregorium ultimus fuitli conservanda est, pro spem voluntate corpora sepul mulanda, non pro arbitrio vestra dispositio.

C. VI. q. Vbi quisq; decimas persolvat, ibi no nam eligere debet. Item in Triburienfi concilio legitur.

Vbi unque d temporum vel locorum in fidei rit, apud majorem ecclesiam, ubi fides et religio sepultura celebentur. Si autem propter necessarios loci asperitatem hoc difficile fuerit rsum, apud eccliam in qua religiosorum canonicorum, vel monachorum vel sanctorum religiosorum congregatio degit, sepeliatur. Si autem & hoc ineptum videbitur, ubi quis decimas persolvebat vivus, ibi sepeliri mortuus.

In Triburienfi impresso cap. 1. habetur eadem sententia n istem omnino verbi expressis. Quia ergo decimas non persolvebat vivus, et apud illud mortuus. Item, si quis de provincia ad aliam transierit, & ibi domicilium sibi collocaerit, liber factus a prioris iudicii, iurisdictioni illius iudicis subiacet, & nisi iurisdictionem sibi elegerit. Quia ergo isti a vestra ditione transierunt, liber a vestra ditione, vestra pars sepeliri vestrum est ergo ius servandi: non. Sed objicitur illud Melchias Papæ.

C. VII. q. Propria reverentia sepulcrum patrum non relinquere non licet. Tacuit per omnia magno concilio, ut nulli p prii arbitri temeritate aliam ecclesiam, ubi nullus eius antiquorum parentum canonica induritate de cere perhibetur, sepultura causa adire proceret infirmitatis causa prapceditur, in aliam fieret quolibet negotio progressus. Ad hæc, si quis

a in qu. hebraicis in Genesim, & de locis hebraicis. b Polyb. l. 2. c. 102. d Matib. 19. c. 11. e. Aliquid simile q. confes. ca. 17. ex iustitia aliquando matris sue. f Polyb. ibid. Baruch. lib. 3. c. 162. & 163. Ivo p. 3. c. 225. & 226. g Genes. 10. h 3. Reg. 15. i Rufinus hist. eccl. l. 3. 21. & in vi. SS. rom. 1. & in panario eccl. s. Ravennati. k Genes. 1. Genes. 31. 49. & 50. m in vulgatis legebatur, Bethel.

ima sint persolvenda, & idco danti mutare non licet. ... tem quisq; tumulandi sit, legibus expressum non est, & ubi voluntate tumulandi consilii.

C. IV. q. Ultima voluntas defuncti ser vari debet. Unde B. Gregorius ait: Ultima a voluntas defuncti modis omnibus vari debet.

Vltima a voluntas defuncti modis omnibus vari debet. Vltima a voluntas defuncti modis omnibus vari debet. Vltima a voluntas defuncti modis omnibus vari debet.

C. V. q. Servus testamentum facere non potest. Unde Gelasius Papa scribit Honorio Episcopo: Ad nos fuisse perlatum, quod ampliatum volumus: quod non solum seruum condere esse ecclesia, sed eius rationibus a multis temporibus implicitam fuisse iam esset ingenus, donec ratioq; cauz daretur modis omnibus obnoxius haberetur: aut tementio litus fuerit condere paginam testamenti: cuam em cularium ecclesiastico iuri legibus non dubitarent oblati.

Quapropter his prapsumtionibus, vice nostra, tan nitas contradicatur: nec fieri profus aliqua sum permissat. Ac si eadem quidquam humanitas fuerit tigeat, quia grandævus esse memoretur; mox dila tione substantiam prapstat humanitas, & mocius ejus duntaxat quibus patrimonium probatur de dicitur, sub fidei descriptione contadi, donec temporibus, quibus hoc patrimonium gubem gnoscitur, partes Dominicæ reddere cogantur.

C. VI. q. Vbi quisq; decimas persolvat, ibi no nam eligere debet. Item in Triburienfi concilio legitur. Vbi unque d temporum vel locorum in fidei rit, apud majorem ecclesiam, ubi fides et religio sepultura celebentur.

Si autem propter necessarios loci asperitatem hoc difficile fuerit rsum, apud eccliam in qua religiosorum canonicorum, vel monachorum vel sanctorum religiosorum congregatio degit, sepeliatur. Si autem & hoc ineptum videbitur, ubi quis decimas persolvebat vivus, ibi sepeliri mortuus.

In Triburienfi impresso cap. 1. habetur eadem sententia n istem omnino verbi expressis. Quia ergo decimas non persolvebat vivus, et apud illud mortuus. Item, si quis de provincia ad aliam transierit, & ibi domicilium sibi collocaerit, liber factus a prioris iudicii, iurisdictioni illius iudicis subiacet, & nisi iurisdictionem sibi elegerit. Quia ergo isti a vestra ditione transierunt, liber a vestra ditione, vestra pars sepeliri vestrum est ergo ius servandi: non.

Sed objicitur illud Melchias Papæ.

C. VII. q. Propria reverentia sepulcrum patrum non relinquere non licet. Tacuit per omnia magno concilio, ut nulli p prii arbitri temeritate aliam ecclesiam, ubi nullus eius antiquorum parentum canonica induritate de cere perhibetur, sepultura causa adire proceret infirmitatis causa prapceditur, in aliam fieret quolibet negotio progressus. Ad hæc, si quis

a 16. qu. 1. admonere. b Pro p. d. c. 11. c. d. d. 16. qu. 1. ubi dicitur, Baruch. lib. 3. c. 162. Ivo p. 3. c. 225.

contra hoc agere lategit, ecclesiastico vinculo se subdi-
cognoscit.

Sed aliud est ex memoratis superbia usum antiquorum paren-
tum non sequi, aliud, rationabili occasione non sequi fidi spulch-
rum obire. Curia Melchiorii Papae auctoritatem mittit, qui
sepius, vel deo dicitur, sive variis personis, aut variis mu-
nificulis illius, sepulchrum paternum sicuti contemnit. I.
Secundum Gregorium autem liberum habet voluntatem, qui certa
causa, non tamen sua est persequatur huiusmodi. ¶ Velut qui-
dam distinguunt, libera est ultima voluntas cuiuslibet, non in sepulch-
rum sic eligenda, sed in testamento conficiendo. Unde testamentum
capitulum, quia eo quisque liber testatur, quod post suam decef-
sum de proprio voluit fieri vult. ¶ Sed non videtur libera testa-
menti voluntas, cum facimus Augustinum pro a monacho filiarum
obsequio fieri testamentum distribuit facultatem: veluti, si quis
habet unum filium, Christum patet alterum: si vero duos, Chris-
tum factu testamentum. ¶ Et sic per ordinem. Et secundum Leonem,
quod si videtur in eo, quo Christum testatur, ecclesia iubetur
intervenire, quod quomodo factu testamentum suscepit. Sed illud Au-
gustinus non est iudicium, sed de heretico, ne quis status filium suum
extinguat, arguitur Christum relinquere.

¶ *An cum in firm. c. de vita clericorum.*
¶ *Sequitur contemnit in duobus exemplaribus Gratiani*
Vaticani sequitur. An Leo Episcopus, etc. Et ponitur integrum
capitulum extra, in de sepulchris, quod etiam refertur ab Ivo-
ne p. 2. c. 20. & ab Anselmo l. c. 31. & in Poly. l. 4. tit. 2. c. ex Leone ne-
om. Verum in alio duobus capitulis, & vultis emendati hoc ideis
capitulum ponitur post vestro. Sacramento suscepit. Et ceri ver-
ba ista, & secundum Leonem, etc. indicant alicubi hanc Leo-
nis auctoritatem ad Gratianum esse relatum.

C. VIII. ¶ Pro numeris filiorum pars heredi-
tatis Deo offeratur.

¶ *Si quis in futurum filio suo, & moriens exharedat*
Deum, si viveret, non eum placarem? non ei filium
reconciliare debere? Quomodo ergo cum filio suo
volo ut habeat pacem, cuius appeto hereditatem? Sed
plane sic facit, quod saepe horatus sum. Unum filium
habet; putat Christum alterum: duos habet; putat Chris-
tum tertium; decem habet; Christum undecimum faci-
at, & suscipio.

¶ *Hac nimirum auctoritate memora testatori ut ascriptur, non quam*
cogitur exolvere, sed quam prohibetur trasferre.

¶ *6 pars. Oblationis defunctorum quae reddere noluerit, excom-*
municatur.

C. IX. ¶ Excommunicantur, qui defunctorum
oblationes ecclesie negant.

¶ *Unde in Carthaginiensi concilio IV. c. 38.*

¶ *Qui oblationes defunctorum aut negat ecclesie,*
aut diffidit reddunt, tanquam egentium neci-
tatores excommunicantur.

C. X. ¶ Ut infidèles ejiciantur ab ecclesia, qui de-
functorum oblationes retinent.

¶ *Item ex concilio Valsensi I. cap. 4.*

¶ *Qui oblationes defunctorum retinent, & eccle-*
sia abjiciendi: quia usque ad inaniationem fidei perve-
nit certum est hanc pietatis divinæ exacerbationem:
quia & fideles de corpore recedentes, votorum suorum
plenuidine, & pauperes confortatu alimonie, & ne-
cessaria sustentatione fraudantur. Hi enim tales quasi
egentium necitatores, nec credentes iudicium Dei habere
dunt. Unde & quidam Patrum hoc scriptis suis infel-

a Infirm. proximo. b Ex inf. de sepulchris c. relatum. c Scire
firm. 21. ut frater in eremo. Omituntur autem verba aliquos.
d Infirm. de sepulchris. 112. lvo p. 3. c. 171. e Burch. l. 3. cap. 141. lvo
p. 3. c. 261. f Denisdid. p. 4. lvo p. 3. c. 115.

ruit, congruente sententia, qua ait [Amico a quid-
piam rapere, fortum est: ecclesiam vero fraudare, sa-
crilegium.]

C. XI. ¶ *Qui oblati ecclesie, aut testamento re-*
lata retinere presumpserint, excommu-
nicentur.

¶ *Item ex Concilio Agathensi, c. 4.*
¶ *Lerici b vel laicales, qui oblationes parentum*
Aut donatas, aut testamentis relictas retinere per-
sisterint, aut id, quod ipsi donaverint ecclesie vel mo-
nasteriis crediderint aufereendum, sicut sancta synodus
constituit, velut necatores pauperum, quousque red-
dant, excludantur ecclesie. ¶ Si quis autem clericus
furtum ecclesie fecerit, peregrina ei communico tri-
buatur.

¶ *7 pars. Item quaeritur, an pro sepultura mortuorum aliquid*
sit exigendum.

C. XII. ¶ *Pro sepultura nihil numerus exi-*
gendum est.

¶ *De his inscribit Gregorius c. lib. 7. regesti, indict. 2. c.*
¶ *p. 11. s. Iuniano Episcopo Saradina.*

¶ *Quæta d est nobis Nereida femina clarissima,*
quod ab ea centum i solidos pro filie suæ sepul-
tura fraternitas vestra velit exigere. ¶ *Hoc au-*
tem vitium & nos, postquam, Deo auctore, ad episco-
patus honorem accessimus, de ecclesia nostra omnino
vetuimus, & pravam denuo consuetudinem nequaquam
ultrapari permittimus: memores, quia dum Abraham f
a filius Ephron, 2 hoc est, à filius Seor, sepulchri teriam
pretio ad humanandum corpus conjugis postularet, præ-
mium accipere renuit, ne commodum videretur deca-
daveri consecutus. Si ergo magis nos, qui sacerdotes dicitur,
hoc facere non debemus? Unde ne hoc avariæ
vitium vel in alienis denuo tentari praesumatur, admo-
neco. Sed si quando aliquem in ecclesia vestra sepeliri
conceditis, siquidem parentes ipsius proximi, vel hare-
des pro luminariibus sponte quid offerre voluerint, ac-
cipi non vetamus. Peti vero aliquid, aut exigi omnino
prohibemus: ne (quod vult id irreligiosum est) aut ven-
nalis fortasse (quod absite) dicatur ecclesia, aut vos de
humanis videamini mortibus gratulari, si ex eorum ca-
daveribus studeatis quærere quolibet modo compen-
dium.

¶ *1 ¶ Centum] Dicitur ista abest à nonnullis exemplaribus*
Gratian, & epistolam B. Gregorii. Sed quia in aliis eorundem
codicibus etiam manu scripta legitur, non est inducenda.

¶ *2 ¶ Ephron] Locus hic variè legitur. In epistola B. Gregorii*
magis recepta. l. huius huius est, à filius Emor, hoc est, Ephron si-
lius Seor. ¶ *Gen. 23. habetur, intercedite pro me apud E-*
phron filium Seor.

¶ *3 ¶ Compendium] Post hoc caput in duobus antiquis ex-*
emplaribus recitantur duo Urbani secundi, quæ placuit hic offerri,
ne plane interiret, quod alibi non facile invenitur, & unum eorum
citatur extra de sepulchris. certificar. Urbanus II. Gothfrido
Magalonenf Episcopo.

¶ *4 ¶ Mortuorum, qui in monasteriis sepeliri desiderant,*
aut omnino iuxta prædecessoris nostri Leonis decretum,
partem elemosynarum mediam, aut iuxta dispensationem
nostram in Lateranenfi concilio promulgatam, partem
tertiam parochialibus ecclesiis statuimus derelin-
quendum. Idem eadem.

¶ *Capellanos quoque monachorum, sicut reliquos pa-*
rochia tuæ clericos, debitam tibi obedientiam persolve-
re volumus.

a Sup. 12. g. gloria. b Burch. l. 3. c. 145. ex concilio apud
Valentian. lvo p. 3. c. 206. Pann. l. 2. cap. 5. c Et in concil. Melden-
si, ca. 72. d Polyd. d. tit. 5. lvo p. 3. c. 201. e aliam erubescat.
f Gen. 23. Am. 7.

C. XIII. ¶ Etiam cuſſi de ſpultura pretium non debemus accipere. Item Hieronymus in quaſt. Hebra. ad c. 23. Gen.

Postquam a pretio victus est Ephron, ut ſepulchrum venderet argento, licet cogente Abraham, vau litera, qua apud illos pro o legitur, ablata de ejus nomine est, & pro Ephron appellatus est Ephraim: ſignificante ſeriptura, non eum fuiſſe conſummatum, perfectaque virtutis, qui poterit memorias vendere mortuorum. ¶ Sciatur, qui ſepulchra venditanti, nec coguntur, ut accipiant pretium, ſed a nolentibus quoque extorquent, immutari nomen ſuum, & perire quid de merito eorum: cum etiam ille reprehendatur occulte, qui invitus accipit.

C. XIV. ¶ De eodem. Item ex Concilio Triburienſi, c. 16.

IN b Eccleſiaſtico c namque libro ſcriptum eſt [Mortuo non prohibeas gratiam, ſciens, quoniam omnes moriemur,] & item, d [omnia qua de terra ſunt in terram convertuntur.] Quid terra terram vendis? memento, quoniam terra es, & in terram ibis, i & quoniam mors tibi futura eſt: appropere, & non tardat. Recordare, quoniam non hominis eſt terra: ſed ut Pfalmiſta e commemorat. [Domini eſt terra, & qui habitant in ea.] Si terram vendis, inſolatione alieno f rei extencheris. Gratias accipiſti a Deo: gratis da pro eo. Quare interdicitum ſit omnibus omnino Chriſtianiſ, terram mortuis vendere, & debitam ſepulchrum denegare: niſi forte proximi, & amici defuncti propter nomen g, & redemptionem anime viri gratis aliquid dare velint. ¶ Iſis i in codicibus vulgatis erat, reverteris, & ſignificantur luc, & alibi de homine dictum eſt: terram geris, & in terram converteris, qui de terra ſumeris: qua ſua expulſa: qua abſentur a peregre, verſiſti, & ut originat.

C. XV. ¶ De eodem. Item ex Concilio Vatenſi.

PRæcipiendum b eſt ſecundum canonum auctoritatem, ut de ſepulchris . & hominibus ſepeliendis nihil muneris exigant: niſi forte qui ſepelitur, vivens juſſerit eccleſia, in cujus atrio ſepelitur, aliquid de ſuis rebus tribuere, aut etiam poſt mortem ipſius, illi quibus commiſſum eſt ejus elemoſynam facere, de rebus illius aliquid ſponte dare voluerint: & tamen nullatenus a præſbyteris eccleſia i illius aliquid exigatur, ſive ab illis, qui locis & villis k præſunt. ¶ Prohibendum eſt etiam ſecundum majorum inſtituta, ut in eccleſia nullatenus ſepeliantur, ſed in atrio, aut in porticu, aut in f exhedris eccleſia: Intra eccleſiam verò, & prope altare, ubi corpus & ſanguis Domini conſecratur, nullatenus ſepeliantur.

¶ Exiſtat in ſimilita Nannetenſi, c. 6. ex quo citatur de Burcardo & Ivone: ſed qua potuit eſſe repetitum in aliquo Vorenſi, ſeu Viſſenſi, non eſt muſatum. In epiſtola quodam concilioſum eſt in Viſſenſi, c. 3.

C. XVI. ¶ A ſacris locis non juvantur poſt mortem, quibus peccata non ſunt dimiſſa. Item Auguſtinus.

QVibus m peccata dimiſſa non ſunt, a ſacris locis poſt mortem adjuvati non poſſunt, quia, quos peccata graviora depriment, ſi in ſacris locis ſe ſepeliri faciunt, reſtat, ut de ſua præſumptione judicentur: quia eos ſacra loca non liberant, ſed culpa temeritatis accuſat.

a Pavn. l. 2. c. 26. b Ivo part. 3. cap. 25. c Eccleſ. 7. d Eccleſ. 40. Geneſ. 3. e Pfalm. 23. f al. Dominica. g al. noſcen Domini. h Burch. l. 3. cap. 159. Ivo part. 3. cap. 222. i al. illi aliquid. k al. vici. l al. extra eccleſiam. m Polyd. d. d. h. 3. Burch. l. 3. c. 152. Ivo p. 3. c. 31. 4. in concil. Tribur. c. 7.

¶ Caput hoc à Burcardo etiam. ¶ Ivone citatur in Auguſtino, & non nihil à hanc rem facient habetur in libro de ſententiis pro mortuis, c. 1. ſed videtur conſeſum ex duobus locis, ſc. de ſent. l. g. B. Gregorius: quo quidem in c. 1. altero autem in c. 2. quod fertur in concil. Tribur. c. 17. Non capere quidem ſi. cum utriusque quendam ſimilitudinem, qua in eccleſia ſepulchra ſunt, poſſe fuſſe iſi cremari, ex eo colligit. Quæ ex re aperte dicitur intelligi, quia hi, quibus peccata dimiſſa non fuerint, ad vitandum iudicium ſacris locis poſt mortem valent. ¶ c. autem 33. cum memorateſſe corpus cuſſidam Valerianus & ſepulchrum per demonas fuſſe extrahum, & extra eccleſiam proſtratum fuſſe iſi: Ex quo Petre collige, quia hi, quos peccata graviora depriment, ſi in ſacro loco ſepeliri ſe faciunt, ut ut etiam de ſua præſumptione judicentur: quoniam ſacra loca non liberent: ſed etiam culpa temeritatis accuſet.

C. XVII. ¶ Quibus proſit in eccleſia ſepulchrum. Item Gregorius a lib. 4. d. 4. c. 17.

UM gravia b peccata non depriment, hoc proſit in eccleſia ſepulchrum, quod eorum ximi, quoniam ad eadem ſacra loca veniunt, ſecundum eorum ſepulchra aſpiciunt, recordantur, & pro eis Deum precæ fundunt. Nam quos peccata gravia depriment, non ad abſolutionem potius, quam ad majorem damnationis cumulum, eorum corpora in eccleſia ponuntur.

C. XVIII. ¶ Quis ſepeliantur in eccleſia. Item ex concilio Moguntino, c. 17.

VILLUS e mortuus intra eccleſiam ſepeliantur, niſi pſcopi, aut Abbates, aut digni Præſbyteri, vel ſacerdotes laici.

¶ Quid verò mortuis proſit iuxta eccleſiam ſepulchrum, quæ eis perveniunt, Auguſtinus in lib. de agenda cura pro mortuis, ult. oſtendit, dicens.

C. XIX. ¶ Quare mortuis iuxta eccleſiam ſepeliantur.

ON d æſtimemus e ad mortuos, pro quibus gerimus, pervenire, niſi quod pro eis ſive orationes, ſive elemoſynarum ſacrificia, ſive ſupplicamus. Quamvis non pro quibus ſunt, proſit: ſed hiſtantium, quibus dum vivunt, commoſ ut proſint. Sed quia non differimus qui ſunt, ea pro regeneratis omnibus facere: ut nullus extermittatur, ad quos hæc beneficia poſſunt e pervenire. Melius enim ſupererant iſta eis, quoniam obſunt nec proſunt, quam eis decunt, quibus præſentibus ſuis, quò f pro illo fiat ſimilitè a ſuis. ¶ Cogitatem humando quidquid impenditur, non eſt præſentibus ſalutis, ſed humanitatis officium, ſecundum quo nemo g unquam carnem ſuam odio habere oportet, ut quam poteſt, pro carne proximi extermittatur, cum ille receſſerit, qui gerat. h. Et ſi hæc humanitatis carnis reſurrectionem non credunt, quoniam magis præſentibus facere, qui credunt: ut corpori mortuo, ſed tamen ſurrecturo, & in æternitate manſuro, impenduntur di officium, ſit etiam quodammodo eundem præſentium monium. ¶ Quod verò quique apud memoriam martyrum ſepelitur, hoc tantum mihi videtur præſentibus factus pro illo ſupplicacionis augeratur.

¶ Contra Hieronymus in epiſtola ad Galat. c. 6. ubi dicit [unaſque ſuum.]

C. XX. Poſt mortem orationes, ſacrificia, elemoſynæ damnatis non proſunt.

a Nic. ad conſulta Bulgarorum, c. 59. b Greg. l. 1. c. 27. d Ivo p. 2. c. 231. e al. exſuffocantur. f de Epheſ. h ul. regebat.

De iure funerandi, religioſiſſe ſepulchri & ſimilibus.

N præſent ſæculo ſicimus ſive orationibus, ſive conſiſſis in vicem poſſe non coadiuvari. Cùm autem ante tribunal Chriſti venerimus, non lob, non Daniel, nec Noë rogare poſſe pro quoquam, ſed unumquemque portare onus ſuum.

Verba B. Hieronymi ſunt hæc. Obſcure licet, docemur per hanc ſententiam novum dogma quod latitat, dum præſent ſæculo ſumus, ſive, &c.

C. XXI. ¶ In paenitentia deſuncti bona profunt *ſervantur.*

Pro bono obitu quippe conſuluisse dignoſceris, ſi licet oblationes offerre: ſancta ſic tenet eccleſia, ut quiſque pro ſuis mortuis veteri Chriſtiani offerat oblationes, præbyter eorum memoriam faciat, & quantum omnes peccatis ſubjaceant, congruit, ut ſacerdos pro mortuis catholicis memoriam faciat, & intercedat: non tamen pro impiis (quantvis Chriſtiani fuerint) tale quid agere licebit.

C. XXII. ¶ Anima mortuorum quantum modis ſervantur.

Nimè deſanctorum, quatuor modis ſolvuntur, aut oblationibus ſacerdotum, aut precibus ſanctorum, aut charorum elemoſynis, aut jejuniis cognatum. ¶ Curatio vero funeris, conditio ſepultura, pompa exequiarum, magis vivorum ſolatis ſunt, quam ſubſidia mortuorum. Si aliquid prodeſt impio, ſepultura pretioſa, obſequio vilis, aut nulla. ¶ Nec idèd tamen contemnenda & abjicienda ſunt corpora deſanctorum, maxime juſtorum ac fidelium. ¶ Vbi & illud ſalubriter dicitur, quanta poſſit eſſe remuneratio pro elemoſynis, quas viventibus & ſentientibus exhibemus, ſi neque hoc apud Deum perit, quod ex animis hominum membris officiis, diligentique perſolvitur.

C. XXIII. ¶ Anima verborum uſu, ad veſt: curatio, multo auctus invenitur eſſe. *Ex Barthelemy citat ex diſſu Origenis. Ivo ex diſſu Gregorii.*

C. XXIV. ¶ Ante diem iudicii: ſacrificiis, & elemoſynis mortuis juvantur.

Tempus dicitur, quod inter hominis mortem, & ultimam reſurrexionem interpoſitum eſt: animas abditis receptaculis continet, ſicut unſquaque digna eſt dum vivet. Neque negandum eſt, deſanctorum animas pietate ſuorum viventium relevari, cùm pro illis ſacrificium mediatoris offerunt, vel elemoſynæ in eccleſia fiunt. Sed hæc eis profunt, qui cùm viverent, ut hæc ſibi poſtea poſſent prodeſſe, meruerunt. ¶ Eſt enim quidam vivendi modus, nec tam bonus, ut non requiratur iſta poſt mortem; nec tam malus, ut ei non profint iſta poſt mortem. ¶ Eſt vero talis in bono, ut iſta non requirit: & eſt ruruſ talis in malo, ut nec his valeat, cùm hæc vita tranſierit, adjuvari. Quocirca hic omne meritum comparatur, quo poſſit poſt hanc vitam relevari quiſpiam, vel gravari. ¶ Cùm ſacrificia altaris, ſive quarumcumque, elemoſynarum pro baptizatis deſunctis omnibus offeruntur, pro valde bonis gratiam

^a Poly. lib. 8, tit. 7. ^c al. idem. Poly. lib. 8, tit. 6. ^b Barb. lib. 2, c. 12. ^d Poly. lib. 8, tit. 7. ^e al. idem. Poly. lib. 8, tit. 6. ^f de civit. c. 12. & 12. ^g de civit. diſt. 93. ^h Anf. l. 7, c. 170.

tiarum adiones ſunt: pro non valde malis propitiatio- nes ſunt: pro valde malis, eſt nulla ſunt adjumenta mortuorum, qualeſcumque vivorum conſolationes ſunt. Quibus autè profunt, aut ad hoc profunt, ut ſit plena remiſſio, aut certè, ut tolerabilior ſit iſta damnatio.

C. XXIV. ¶ Quare receptis in mortuorum commemoratione ſerventur.

Ambroſius in lib. de vitio Theodoli, Imperatoris dicit, fieri in principio.

Quia a alii tertium dicit, alii triceſimum, alii ſeptimum, alii quadageſimum obſervare conſueverunt, quid doceat lectio, confideremus. ¶ Deſuncto, inquit, Jacob, præcepit Ioseph pueris ſuis ſepulchris, ut ſepelirent eum, & ſepelirent ſepulchros Iſrael, & repleti ſunt ei quadraginta dies. Sic enim dinumerantur dies ſepulture. Et luxit cum Iſrael 2 ſeptem diebus. Hæc ergo ſequenda ſolennitas, quam præſcribit lectio. Sic etiam in Deuteronomio e ſcriptum eſt. ¶ Quia planxerunt filii Iſrael Moylem diebus triginta, & conſummati ſunt dies luctus. ¶ Vtraque ergo obſervatio habet auctoritatem, qua neceſſarium pietatis implet officium.

C. XXV. ¶ Alii tertium, alii ſeptimum, alii quadageſimum, alii triceſimum, alii ſeptimum, & quadageſimum. *Verum in miſſilibus Romani tam antiquis, quam recentioribus, & Ambroſiani nulla eſt mentio diei quadageſimi, nec in c. nullæ, ſup. diſt. 44. & 7 de confe. diſt. 5. ex concilio Nannontenſi. Eſt tamen frequens apud Græcos.*

C. XXVI. ¶ Iſrael ſeptem ¶ Sedes B. Ambroſii habent, & luxit cum Ægyptus ſeptuaginta diebus, quemadmodum habet editio 70. & vulgata. Sed tamen uſa eſt ſeptem poſſe lectio hæc, qua eſt in omnibus etiam Græciſ manuſcriptis: quamnam paulo poſt in eodem c. 50. Gen. hæc additur de Ioseph, & ceteris filiis Iſrael. Veneruntque ad aream Adad, qua ſita eſt trans Iordanem: ubi celebrantes exequias, planctu magno atque vehementi impleverunt ſeptem dies.

C. XXVII. ¶ Lugere autem, & triftari tam pro noſtra, quam pro aliorum morte Cyprianus prohibet, dicens in ſermone de mortalitate.

C. XXVIII. ¶ Nec pro noſtra, nec pro aliorum morte triftari debemus.

Quam præpoſterum eſt, quamque perverſum, ut cùm Dei voluntatem, fieri poſſulemus, quando evocat nos, & accerſit de hoc mundo Deus, non ſtatim voluntatis ejuſ imperio pareamus: obnitimur & reſiſtamur: & perverſum more fervorum ad conſpectum Domini cum triftitia, & morore perducimur, exentes iſtinc neceſſitatis vinculo, non obſequio voluntatis: & volumus ab eo præmiis cæleſtibus honorari, ad quem venimus invit. *Idem paulo inferior.* ¶ Nobis quoque ipſiſ minimis & extremis quoties revelatum eſt, quàm frequenter, arque maniſeſte de Dei dignatione præceptum eſt, ut contellerat aſſidue, & publice prædicarem, fratres noſtros non eſſe lugendos, accerſione d. Dominica de ſæculo liberatos, cum ſciamus non eos amitti, ſed præmitti: recedentes præcedere, et proſciſcentes, & e navigantes ſolent.

C. XXIX. ¶ Ex puſillanimitate mortuis lugere contingit. *Item Ioannes Chryſoſtomus hom. 26. in c. 11. epiſt. ad Hebræos.*

Vbiſcumque ſepeliamur, Domini eſt terra, & plenitudo ejuſ. Omnino ſit, quod oportet fieri. Lugere autem, & deplorare, & lamentari eos, qui de hac vita decedunt, ex puſillanimitate contingit.

^a Poly. lib. 8, tit. 7. ^b Anf. l. 7, c. 169. ^c Gen. 50. ^d Deut. 34. ^e al. accerſione. ^f al. ut. ^g Pf. 27.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Hoc autem ex desperatione futura resurrectionis intelligitur. Vnde & Apostolus non simpliciter ait: a [Nolumus vos ignorare de dormientibus, ut non contristemini,] sed addidit, sicut & ceteri, qui spem non habent. Pietatis namque affectu, & humanitatis intuitu mortuos lugere non prohibetur: sicut nonnullis sanctorum, aliorum exequii piis lachrymas impendisse legitur.

C. XXVII. ¶ Quis spem futura resurrectionis habent, de mortuis tristari non debent.

Hinc etiam Anastasius Papa epist. 2. ad Nersianum.

¶ Habent & forsitan illi iustam longi doloris excusationem, qui vitam alteram nesciant, qui de hoc seculo ad melius esse transitum non confident. Nos autem, qui novimus, qui hoc credimus & docemus, contristari nimiam de obuentibus non debemus: ne quod apud alios pietatis tenet speciem, hoc magis nobis in culpa sit. Nam dissidentis quodammodo genus est, contra hoc, quod quisque predicat, torqueri iustitia, dicente Apostolo. [Nolumus vos ignorare de dormientibus, ut non contristemini, sicut & ceteri, qui spem non habent.]

¶ Torqueri] Sic est emendatum ex epistola B. Gregorii, in qua hoc idem habetur. In epistola Anastasii legitur, contra quod quisque predicator quiritur, iustitiam amans, dicente, &c. In codicibus autem Gratiani etiam manserunt videretur missa esse lectio ex utraque, hoc modo, contra hoc, quod quisque predicat quare, iustitiam amans, dicente, &c.

C. XXVIII. ¶ De eodem.

Item ex concilio Toletano III. c. 22.

¶ Vidivina vocatione ab hac vita recedunt, cum psalmis tantummodo, & psallentium vocibus debent ad sepulchra deferri. Nam i funebre d. carnem, quod vulgo defunctis cantari solet, vel in pectoribus se, aut proximos, aut familias cadere omnino prohibemus. Sufficiat autem, quod in spe resurrectionis Christianorum corporibus famulatus divinorum impenditur canonicorum. Prohibet enim non Apostolus & nostros lugere defunctos, dicens: [De dormientibus autem nolo vos contristari, sicut & ceteri, qui spem non habent.] Et Dominus non flevit Lazarum mortuum, sed ad vitam huius ploravit arummas resuscitandum. Si autem & potest hoc Episcopus omnes Christianos prohibere, agere non debere censemus. Sic enim Christianorum per omnem mundum humani oportet corpora defunctorum.

¶ Nam funebre] Hinc usque ad vers. sufficiat, addita sunt, ex originati, ut intelligatur, qua illa sint, qua in hoc canone prohibentur.

De mortuis etiam queritur, utrum sciant ea, que hic à vivis generantur. Etsi autem ex persona populi assenti. [Abraham pater noster nescivit.] Augustinus quoque in libro de agenda cura pro mortuis, illud idem testatur, dicens, c. 15.

C. XXIX. ¶ Mortui ex se nesciunt, quid hic à vivis generatur.

¶ Attendendum est, nescire quidem mortuos, quid hic agatur, sed dum hic agitur, postea verò audire ab eis, qui hinc ad eos moriendo pergunt, non quidem omnia, sed que sinuntur indicare, qui sinuntur etiam ista meminisse, & que illos, quibus hæc indicant, oportet audire. Possunt & ab Angelis, qui rebus, que aguntur hic, præsto sunt, audire aliquid mortui. quod unumquemque illorum audire debere iudicat, cui cuncta sub-

jecta sunt. ¶ Multi i quoque ad viros, aliquos et mortuis venire credunt, sicut contrariò Paulum et virum in Paradisum raptum esse divina scriptura testatur.

¶ Multi quoque] Apud B. Augustinum sic legitur: Multi quoque ad viros aliquos ex mortuis, sic contrariò Paulus ex vivis raptus est, divina scriptura testatur. Sed hæc glossa non est emendatum. Veritatem verò sua sententia confirmat B. Augustinus aliquid aliis exemplis scripturae sacre: quare non deprecat auctor glossa errandi occasionem sumpsit.

¶ De his autem, qui in patibulis suspenduntur, queritur, an iuxta ecclesiam sint sepelendi. De quibus in Moguntinensi a concilio II. sub Rabano c. 27. ita statutum est.

C. XXX. ¶ Non est deneganda communitas, qui in patibulis suspenduntur.

¶ Vastum b est ab aliquibus fratibus de his, qui in patibulis suspenduntur pro suis sceleribus, post confessionem Deo peccatam, utrum cadavera eorum in ecclesia deferenda sint, & oblationes vel eis offerenda Missæ celebranda, an non? Quibus respondimus, omnibus de peccatis suis puram confessionem agentibus & dignè poenitentibus communitio in fine secundum monicum iustum danda est: cur non i eis, qui pro peccatis suis poenam extremam perfolunt? Scripsimus enim: [Non vindicat Deus bis in ipsum.]

¶ Cur non eis] Restitutus est hic locus ex ipsius Moguntino, & Vormaciensis, inducitur aliquo versu, qui postquam turbabant, quam illustrarent.

C. XXXI. PALEA.

¶ Vires d, & larvæ, si in furando aut depredateo cadantur, visum est pro eis non orandum. Si vero fuerint, aut vulnerati, Presbytero vel Diacono commiserint, communionem i eis non negamus.

¶ Communionem] Antea legebatur, confessionem. Emendatum vero fit ex Burchardo, Ivone & Decretis: quod lectu hoc idem citatur ex concilio Triburienfi, & in eo, quod habetur sententia c. 31. copiosius expressit: ubi etiam multa sed ita dicitur, Deoq; & sacerdoti.

C. XXXII. ¶ De eodem. PALEA.

[Item ex concilio Aurlanenfi.]

¶ Si e fur, aut latro captus in præda, absque occisione potest comprehendi, & tamen interficitur, quæ imaginem Dei creati, & in nomine eius baptizatus interfectoris eorum quadraginta diebus non communicet. Lanea veste induti ab eis & portari interditi sunt, à thoro, à gladio, ab equitatu detineant. In tertia quinta feria, & sabbato, aliqui per leguminum, vel olerum, & pomis, parvisque panibus cum mediocri cerevisia vicissim utantur, & comedant. Sin autem à veridicis comprobatur testibus, quod homicidii meditatione, susque liberando, Diaboli tentatione interfecerint, & i capi non poterant, poenitentiam pro homicidio eis non injungimus: nisi ipsi velint aliquid, quod humanitatis est, facere. At si Presbyter est, non deponatur: cunctis tamen diebus vite sue poenitentiam agat.

¶ Sic in omnibus codicibus, in quibus est hæc palea, & in Burchardus, & Ivone, & in Decretis: ex quibus sententia emendata. & magni ponderis.

¶ Et capi non poterant] Loco istorum verborum in codicibus Gratiani erant hæc, & pariter poenitentiam, quæ poenitentiam pugnat cum proximo sequentibus, poenitentiam pro homicidio eis non injungimus. Restitutus autem est locus ceteris collectoribus.

a Et in Vormaciensi, c. ult. b Burch. l. 1. c. 21. l. 1. p. 1. c. 22. d Exm. p. 1. c. 2. In Tribur. c. 31. Polyb. l. 8. tit. 16. Burch. l. 1. c. 19. l. 1. p. 1. c. 2. Sententia habetur extra de hom. c. 2. Polyb. tit. Burch. l. 1. c. 19. c. 3. intercessisti suum. l. 1. p. 1. c. 4. 6.

a i. Thessal. 4. b Et in regesto B. Gregorii lib. 7. epist. 111. Ansel. l. 7. c. 17. Burch. l. 1. c. 19. l. 1. p. 1. c. 19. c. i. Thessal. 4. d al. finis precamen. e i. Thessal. 4. f Ioan. 11. g alenim. h al. religiosi. i Esa. 63.

